

РЕШЕНИЕ

№ 6638

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6941** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 20101668 от 21.04.2021 г., постановено по НАХД № 251/2021г. на СРС, НО, 107 - ми състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-656 от 15.12.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на основание чл. 644, ал. 2 от Кодекса на застраховането (КЗ) на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се доводи, че фактът на повторността следва да се упоменава и в АУАН, поради което е налице нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност и правната му квалификация е неправилна. Смята, че датата на извършването му е неправилно определена. Позовава се и на чл. 28 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител.

Ответникът - КФН чрез юрк. С. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 30.10.2020 г. е постъпила жалба с вх. № 91-02-1127/30.10.20 г. на И. С., управител на [фирма]. Жалбата съдържа оплакване относно забавено произнасяне по претенция с № [ЕГН].

По жалбата от страна на КФН е извършена проверка, като с писмо с изх. № 91-02-1127/03. П.20г. от З Д [фирма] са изискани заверени копия от всички документи по претенция с № [ЕГН], както и писмено становище по случая. Отговорът на застрахователя заедно с изисканите документи е постъпил в КФН с писмо с вх. № 91-02-1127/12.11.2020 г.

От представените от застрахователя документи се установява, че на 10.06.2020г. в ЗД [фирма] е заведена претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение вследствие на подадено от И. С. уведомление за щета. Преписката е образувана по повод настъпило застрахователно събитие пътнотранспортно произшествие /ПТП/, в резултат на което са причинени увреждания на товарен автомобил „Ш. Р." с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на лизингодателя [фирма]. Завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите" на виновния водач, обективизиран в застрахователна полица № ВС/02/120002924154.

На датата на завеждане на претенцията 10.06.2020г. пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер. На увредения автомобил са извършени два огледа - на 15.06.2020г. и на 09.07.2020г.

На 13.07.2020г. на застрахователя са представени удостоверение за банкова сметка и писмено съгласие от лизингодателя [фирма] определеното обезщетение да бъде изплатено на лизингополучателя [фирма].

След 13.07.2020г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изскуеми по силата на закон документи.

На 09.11.2020г. „ЗД Б. И." АД се произнася по претенцията, като изплаща застрахователно обезщетение в размер на 2107.63 лева по банковата сметка на [фирма].

При така установените факти на 24.11.2020г. св. С. В. А. съставила АУАН № Р-06-866/24.11.20г. срещу дружеството-жалбоподател за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ, а въз основа на него и процесното НП.

Районният съд, за да потвърди НП е приел неговата законосъобразност откъм компетентност на АНО, като при изяснена фактическа обстановка приема, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. Застрахователното дружество не изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ не по-късно от 03.08.2020 г. да се произнесе по предявената претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от същата разпоредба начини, като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането.

Решението на СРС е правилно.

Неоснователни са доводите на касатора за процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на факта на повторност в АУАН.

По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-886/24.11.2020 г. като в него за дата на нарушението е посочена 04.08.2020 г., от което следва, че е извършено нарушение в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-714/23.07.2017 г., което е влязло в сила на 31.12.2019 г. АНО в издаденото НП е изложил убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Посоченото НП е влязло в сила на 31.12.2019 г. за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Нарушението е едно и също, налице е повторност и АНО правилно е приложил санкционната норма.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно чл. 53, ал.1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.108, ал.1 от КЗ предвижда срок от 15 работни за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок започва да тече от 13.07.2020 г., когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 09.11.2020 г. – над три месеца извън законоустановения срок.

Не е налице и приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието

„маловажен случай", затова на основание чл.11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 НК „маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния. Тоест, маловажен случай ще е налице само, ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не водят до извод за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20101668 от 21.04.2021 г., постановено по НАХД № 251/2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107- ми състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

